



Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba w składzie powiększonym)

z dnia 1 marca 2023 r.*

Dumping – Przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chin i Egiptu – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2020/492 – Ostateczne cło antydumpingowe – Obliczanie wartości normalnej – Artykuł 2 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2016/1036 – Oczywisty błąd w ocenie – Szkoda – Obliczanie marginesu podcięcia cenowego

W sprawie T-301/20

Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics SAE, z siedzibą w Ain Soukhna (Egipt),

Jushi Egypt for Fiberglass Industry SAE, z siedzibą w Ain Soukhna,

które reprezentowali adwokaci B. Servais i V. Crochet,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, którą reprezentowali P. Němečková i G. Luengo, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez

Tech-Fab Europe eV, z siedzibą we Frankfurcie nad Menem (Niemcy), którą reprezentowali adwokaci L. Ruessmann oraz J. Beck,

interwenient,

SĄD (pierwsza izba w składzie powiększonym),

w składzie podczas narady: H. Kanninen, prezes, M. Jaeger, N. Półtorak, O. Porchia i M. Stancu (sprawozdawczynie), sędziowie,

sekretarz: M. Zwozdziak-Carbonne, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

* Język postępowania: angielski.

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 23 marca 2022 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W skardze opartej na art. 263 TFUE skarżące Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics SAE (zwana dalej „Hengshi”) i Jushi Egypt for Fiberglass Industry SAE (zwana dalej „Jushi”) wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/492 z dnia 1 kwietnia 2020 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych materiałów z włókna szklanego tkanych lub zszywanych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Egiptu (Dz.U. 2020, L 108, s. 1) (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem wykonawczym”), w zakresie, w jakim ono je dotyczy.

I. Okoliczności powstania sporu

- 2 Hengshi i Jushi to dwie spółki utworzone zgodnie z prawem Arabskiej Republiki Egiptu. Obie należą do grupy China National Building Material (CNBM). Działalność skarżących polega na produkcji i wywozie między innymi niektórych materiałów z włókien szklanych tkanych lub zszywanych (zwanym dalej „materiałami z włókien szklanych”) sprzedawanych między innymi w Unii Europejskiej.
- 3 W okresie objętym dochodzeniem (od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2018 r.) Jushi produkowało jednocześnie materiały z włókien szklanych oraz niedoprzędę z włókien szklanych (zwane dalej „niedoprzędami z włókien szklanych”), główny surowiec do produkcji materiałów z włókien szklanych. Jushi wykorzystało niedoprzędę z włókien szklanych własnej produkcji do wytwarzania materiałów z włókien szklanych, ale również sprzedawała niedoprzędę z włókien szklanych swoim niezależnym klientom, zarówno w Egipcie, jak i za granicą, w tym także Hengshi. Owa ostatnia spółka wytwarzała materiały z włókien szklanych z niedoprzędów z włókien szklanych zakupionych u Jushi oraz od innej spółki powiązanej oraz od niepowiązanej spółki z siedzibą w Chinach.
- 4 Jushi sprzedawało materiały z włókien szklanych bezpośrednio niezależnym klientom w Egipcie i w Unii. Spółka ta wywoziła również materiały z włókien szklanych przeznaczone dla trzech powiązanych z nią klientów w Unii, a mianowicie: Jushi Spain SA, Jushi France SAS i Jushi Italia Srl. Jushi sprzedawało ponadto materiały z włókien szklanych w Unii za pośrednictwem spółki powiązanej z siedzibą poza Unią, Jushi Group (HK) Sinosia Composite Materials Co. Ltd.
- 5 Hengshi nie sprzedawało materiałów z włókien szklanych na rynku egipskim. Sprzedała ona materiały z włókien szklanych w Unii bezpośrednio niepowiązanym klientom, jak również za pośrednictwem spółki powiązanej z siedzibą poza Unią, Huajin Capital Ltd.
- 6 W następstwie skargi złożonej w dniu 8 stycznia 2019 r. przez interwenienta, Tech-Fab Europe eV w imieniu producentów reprezentujących ponad 25% łącznej produkcji materiałów z włókien szklanych Unii na podstawie art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”), Komisja Europejska wszczęła

dochodzenie antydumpingowe dotyczące przywozu do Unii materiałów z włókien szklanych pochodzących z Chin i Egiptu. W dniu 21 lutego 2019 r. Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. 2019, C 68, s. 29).

- 7 Jak wynika z motywu 52 zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego produktami objętymi dochodzeniem antydumpingowym były materiały z tkanych lub zszywanych niedoprzędów z ciągłego włókna szklanego lub przędzy, z innymi elementami lub bez tych elementów, z wyłączeniem produktów impregnowanych lub preimpregnowanych (prepregów) oraz z wyłączeniem tkanin siatkowych o otwartych oczkach, o rozmiarze oczka powyżej 1,8 mm długości i szerokości oraz o masie powierzchniowej powyżej 35 g/m² pochodzących z Chin i Egiptu, objętych obecnie kodami CN: ex 7019 39 00, ex 7019 40 00, ex 7019 59 00 i ex 7019 90 00 (kody TARIC 7019390080, 7019400080, 7019590080 i 7019900080).
- 8 Dochodzenie w sprawie dumpingu i powstałej szkody dotyczyło okresu od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2018 r. Badanie tendencji mających znaczenie dla oceny szkody i związku przyczynowego objęło okres od dnia 1 stycznia 2015 r. do końca okresu objętego dochodzeniem.
- 9 W dniu 8 kwietnia 2019 r. skarżące złożyły odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, a także odpowiedzi na załącznik I do kwestionariusza dla ich spółek powiązanych.
- 10 W dniu 16 maja 2019 r. Komisja wszczęła oddzielne dochodzenie antysubsydyjne w odniesieniu do przywozu do Unii pochodzących z Chin i Egiptu materiałów z włókna szklanego (zwanego dalej „równoległym dochodzeniem antysubsydyjnym w odniesieniu do materiałów z włókien szklanych”). W dniu 7 czerwca 2019 r. Komisja wszczęła również dochodzenie antysubsydyjne dotyczące niedoprzędów z włókien szklanych (zwane dalej „równoległym dochodzeniem antysubsydyjnym w odniesieniu do niedoprzędów z włókien szklanych”).
- 11 Komisja przeprowadziła wizyty weryfikacyjne w pomieszczeniach skarżących oraz w pomieszczeniach należących do ich spółek zależnych. W dniu 30 maja 2019 r. skarżące przedstawiły dodatkowe uwagi w następstwie tych wizyt.
- 12 W dniu 19 grudnia 2019 r. Komisja poinformowała o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierzała nałożyć ostateczne środki antydumpingowe na przywóz materiałów z włókien szklanych pochodzących z Chin i Egiptu (zwane dalej „ostatecznym ujawnieniem”). W dniu 9 stycznia 2020 r. skarżące przedstawiły uwagi w sprawie owego ujawnienia. W dniu 16 stycznia 2020 r. przeprowadzono w lokalach Komisji przesłuchanie dotyczące wspomnianego ujawnienia. Tego samego dnia skarżące przekazały na piśmie dodatkowe uwagi.
- 13 W dniu 10 lutego 2020 r. Komisja opublikowała dodatkowe ostateczne ujawnienie (zwane dalej „dodatkowym ostatecznym ujawnieniem”). Ujawnienie to uwzględniało niektóre argumenty przedstawione przez skarżące w przedmiocie ostatecznego ujawnienia. Skarżące złożyły w dniu 13 lutego 2020 r. uwagi w przedmiocie dodatkowego ostatecznego ujawnienia. W dniu 17 lutego 2020 r. przeprowadzono w lokalach Komisji przesłuchanie dotyczące wspomnianego ujawnienia.
- 14 Na wniosek skarżących rzecznik ds. stron przeprowadził w dniu 25 lutego 2020 r. kolejne przesłuchanie.
- 15 W dniu 1 kwietnia 2020 r. Komisja przyjęła zaskarżone rozporządzenie wykonawcze. Rozporządzenie to ustanawia ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 20% na przywóz materiałów z włókien szklanych przez skarżące do Unii.

II. Żądania stron

- 16 W swej skardze skarżące wnoszą do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego w zakresie, w jakim je ono dotyczy;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania;
 - obciążenie interwenienta jego własnymi kosztami.
- 17 Komisja popierana przez interwenienta wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi jako bezzasadnej;
 - obciążenie skarżących kosztami postępowania.

III. Co do prawa

- 18 Na poparcie skargi skarżące podnoszą dwa zarzuty. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że metoda, jaką posłużyła się Komisja w celu ustalenia kosztów produkcji materiałów z włókien szklanych Hengshi, kosztów sprzedaży, wydatków administracyjnych i innych kosztów ogólnych (zwanym dalej „kosztami ogólnymi”) oraz zysku, jaki należy przyjąć w celu obliczenia konstruowanej wartości normalnej, naruszała art. 2 ust. 5, art. 2 ust. 3, 6, 11 i 12 oraz art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, a zarzut drugi – tego, że metoda, jaką posłużyła się Komisja przy ustalaniu marginesów podcięcia cenowego i zaniżania cen skarżącej, naruszała art. 3 ust. 1, 2, 3 i 6 oraz art. 9 ust. 4 tego rozporządzenia.

W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 5, art. 2 ust. 3, 6, 11 i 12 oraz art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego

- 19 Zarzut ten jest podzielony na pięć części.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego

- 20 Skarżące utrzymują zasadniczo, że rozumowanie przyjęte przez Komisję, aby nie uwzględniać kosztów niedoprzedów z włókien szklanych zawartych w dokumentach księgowych Hengshi, narusza art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego. Ich zdaniem przepis ten nie przewiduje w odniesieniu do drugiej przesłanki, która jest w nim wymieniona, kryterium dotyczącego warunków pełnej konkurencji i nie pozwala Komisji na ocenę racjonalności kosztów, w szczególności kosztów niedoprzedów z włókien szklanych związanych z produkcją i sprzedażą rozpatrywanego produktu, to znaczy kosztów ogólnych, które zostały zawarte w dokumentacji księgowej Hengshi.
- 21 Wykładnię tę miałyby potwierdzać, po pierwsze, wykładnia, której dokonał Organ ds. Rozstrzygania Sporów Światowej Organizacji Handlu (WTO) nadał art. 2.2.1.1 Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (GATT)

(Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym z 1994 r.”), po drugie, zasada ścisłej wykładni wyjątków przewidzianych przez prawo Unii, a po trzecie, kontekst, w jakim został przyjęty art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego oraz zamierzone przez owo rozporządzenie cele.

- 22 Komisja, popierana przez interwenienta, podważa te argumenty.
- 23 Należy przypomnieć, że w sytuacji gdy Unia miała zamiar wykonać szczególne zobowiązanie przyjęte w ramach WTO lub gdy akt Unii wyraźnie odsyła do konkretnych przepisów porozumień WTO, do sądu Unii należy kontrola zgodności z prawem rozpatrywanego aktu Unii w świetle przepisów WTO (wyrok z dnia 14 lipca 2021 r., *Interpipe Niko Tube i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant/Komisja*, T-716/19, EU:T:2021:457, pkt 95).
- 24 Unia zamierzała, w art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, wykonać szczególne zobowiązania zawarte w art. 2.2.1.1 porozumienia antydumpingowego z 1994 r. (zob. podobnie wyrok z dnia 7 lutego 2013 r., *Acron/Rada*, T-118/10, niepublikowany, EU:T:2013:67, pkt 66).
- 25 Z powyższego wynika, że przepisy rozporządzenia podstawowego w zakresie, w jakim odpowiadają przepisom porozumienia antydumpingowego z 1994 r., należy interpretować w miarę możliwości w świetle odpowiadających im przepisów tego porozumienia zgodnie z ich wykładnią dokonaną przez organ ds. rozstrzygania sporów WTO (zob. wyrok z dnia 14 lipca 2021 r., *Interpipe Niko Tube i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant/Komisja*, T-716/19, EU:T:2021:457, pkt 98 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 26 Artykuł 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego stanowi:
- „Koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę, wobec której toczy się dochodzenie, pod warunkiem że zapisy te są zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w danym kraju oraz zostanie wykazane, że zapisy te właściwie dokumentują koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem”.
- 27 Z brzmienia tego przepisu wynika, że zapisy księgowe przechowywane przez stronę, wobec której toczy się dochodzenie, stanowią uprzywilejowane źródło informacji przy ustalaniu kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem oraz że wykorzystywanie danych znajdujących się w tych zapisach stanowi zasadę, zaś ich dostosowanie lub zastąpienie inną stosowną podstawą – wyjątek. Biorąc pod uwagę zasadę, zgodnie z którą odstępstwo lub wyjątek od zasady ogólnej należy interpretować ściśle, trzeba stwierdzić, że system wyjątków wynikający z art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego należy interpretować w sposób ścisły (zob. wyrok z dnia 3 grudnia 2019 r., *Yieh United Steel/Komisja*, T-607/15, EU:T:2019:831, pkt 66 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 28 Jeżeli chodzi o ciężar dowodu istnienia okoliczności uzasadniających zastosowanie art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego, do instytucji należy oparcie się – w sytuacji gdy uważają one za konieczne pominięcie kosztów produkcji zawartych w zapisach księgowych strony, wobec której toczy się dochodzenie, w celu ich zastąpienia inną uznaną za rozsądną ceną – na dowodach, a przynajmniej na przesłankach pozwalających na ustalenie istnienia czynnika, na podstawie którego dokonuje się dostosowania (zob. wyrok z dnia 3 grudnia 2019 r., *Yieh United Steel/Komisja*, T-607/15, EU:T:2019:831, pkt 67 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 29 Ponadto należy również przypomnieć, że w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje Unii dysponują szerokim zakresem uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać. Wynika z tego, że dokonywana przez sąd Unii kontrola oceny przeprowadzonej przez instytucje jest ograniczona do weryfikacji przestrzegania przepisów proceduralnych, materialnej prawidłowości ustalenia okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonego wyboru, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych lub braku nadużycia władzy. Owa ograniczona kontrola sądowa obejmuje w szczególności wybór pomiędzy różnymi metodami obliczania marginesu dumpingu i ocenę wartości normalnej produktu (zob. wyrok z dnia 3 grudnia 2019 r., *Yieh United Steel/Komisja*, T-607/15, EU:T:2019:831, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 30 To w świetle tych zasad należy kolejno zbadać niniejszą część zarzutu pierwszego.
- 31 Po pierwsze, należy zauważyć, że art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego nie wyklucza możliwości odejścia przez Komisję od kosztów zapisanych w dokumentacji księgowej strony objętej dochodzeniem, jeżeli cena surowca wykorzystywana do wytworzenia produktu objętego postępowaniem nie jest ustalana w warunkach pełnej konkurencji.
- 32 W tym względzie, jak wskazują zresztą strony, Organ Rozstrzygania Sporów WTO uznał w ramach wykładni art. 2.2.1.1 porozumienia antydumpingowego z 1994 r., że można stwierdzić, iż dokumenty księgowe prowadzone zgodnie z ogólnie przyjętymi zasadami rachunkowości nie uwzględniają w sposób rozsądny kosztów związanych z produkcją i sprzedażą danego produktu, jeżeli na przykład transakcje dotyczące niektórych surowców związanych z produkcją i sprzedażą danego produktu nie mają miejsca w warunkach pełnej konkurencji [zob. podobnie sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO w sprawie „Unia Europejska – Środki antydumpingowe dotyczące biodiesla pochodzącego z Argentyny” (WT/DS 473/AB/R) przyjęte w dniu 26 października 2016 r., pkt 6.33].
- 33 Jednakże, jak przypomniano w pkt 28 powyżej, Komisja, w przypadku gdy uzna, że należy odejść od kosztów produkcji zawartych w dokumentach księgowych strony objętej dochodzeniem, aby zastąpić je inną ceną uznaną za rozsądną, jest zobowiązana oprzeć się na dowodach lub przynajmniej na poszlakach pozwalających na ustalenie istnienia czynnika, na podstawie którego dokonuje się dostosowania.
- 34 W tym względzie należy stwierdzić, że Komisja zauważyła w motywie 312 zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego, że ceny, za które Hengshi kupowało niedoprzędzy z włókien szklanych od Jushi, były systematycznie i znacznie niższe od cen, za które Jushi sprzedawało ten sam produkt niepowiązanym nabywcom działającym na rynku egipskim. Biorąc pod uwagę znaczną różnicę między tymi cenami, Komisja prawidłowo stwierdziła, że ceny, które Hengshi płaciło Jushi, nie można uznać za ceny ustalone w warunkach pełnej konkurencji. Ceny te były wprawdzie korzystne dla Jushi, ale nie odzwierciedlały one cen rynkowych w Egipcie. Jak wynika z akt przedłożonych Sądowi, koszty zadeklarowane przez Hengshi dla niedoprzędów z włókien szklanych były znacznie niższe, czyli około [poufne]¹%, w stosunku do kosztów stosowanych przez Jushi wobec niepowiązanych nabywców w Egipcie, czego skarżące nie kwestionują.

¹ Nieujawnione, poufne informacje.

- 35 Aby uzasadnić, że taka różnica cen nie była wystarczająca dla uznania przez Komisję, że ceny niedoprzędów z włókien szklanych zawarte w dokumentacji księgowej Hengshi nie zostały ustalone w warunkach pełnej konkurencji, i że w związku z tym należało je odrzucić, skarżące podniosły, że ponieważ Jushi sprzedało niedoprzędy z włókien szklanych Hengshi z zyskiem w wysokości [poufne]%, dokumenty te uwzględniają odpowiednio i w wystarczającym stopniu koszty niedoprzędów z włókien szklanych. Ponadto Komisja przyznała już, w szczególności w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 360/2014 z dnia 9 kwietnia 2014 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Rosji w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 (Dz.U. 2014, L 107, s. 13), że transakcje między stronami powiązanymi mogą być realizowane bez osiągania zysków.
- 36 Argument ten nie może jednak zostać uwzględniony.
- 37 Jeżeli chodzi, po pierwsze, o marżę, jaką Jushi uzyskałoby z tytułu sprzedaży niedoprzędów z włókien szklanych na rzecz Hengshi, należy stwierdzić, podobnie jak czyni to Komisja, że osiągnięcie zysku nie pozwala automatycznie stwierdzić, że transakcja odbyła się w warunkach pełnej konkurencji. Ponadto należy stwierdzić, że taka marża była znacznie niższa od marży uzyskanej ze sprzedaży na rzecz niezależnych klientów.
- 38 W drugiej kolejności, jeżeli chodzi o odniesienie do rozporządzenia wykonawczego nr 360/2014, to należy przypomnieć, że zgodność z prawem rozporządzenia ustanawiającego cła dumpingowe powinna być oceniana z punktu widzenia przepisów prawa, a w szczególności przepisów rozporządzenia podstawowego, a nie na podstawie wcześniejszej praktyki decyzyjnej Komisji [zob. podobnie wyrok z dnia 18 października 2016 r., Crown Equipment (Suzhou) i Crown Gabelstapler/Rada, T-351/13, niepublikowany, EU:T:2016:616, pkt 107].
- 39 Po drugie, w odniesieniu do argumentu skarżących, zgodnie z którym druga przesłanka określona w art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego nie dotyczy racjonalności kosztów, lecz raczej „wiarygodności” dokumentów księgowych strony objętej dochodzeniem, należy stwierdzić, że taka wykładnia sprowadzałaby się ostatecznie do uniemożliwienia stosowania wartości normalnej konstruowanej w szczególności w przypadku, gdy szczególna sytuacja rynkowa wpływa na koszty produkcji (zob. podobnie wyrok z dnia 7 lutego 2013 r., EuroChem MCC/Rada, T-84/07, EU:T:2013:64, pkt 59).
- 40 Po trzecie, jeżeli chodzi o argument skarżących, zgodnie z którym ich wykładnia art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego znajduje potwierdzenie w kontekście, w którym przepis ten został przyjęty, a także w celach realizowanych przez to rozporządzenie, należy zauważyć, że o ile prawdą jest, jak podnoszą skarżące, że art. 2 ust. 5 nie zawiera wyraźnego postanowienia dotyczącego racjonalnego charakteru kosztów poniesionych między stronami powiązanymi, w przeciwieństwie do postanowień zawartych w art. 2 ust. 1 akapit trzeci oraz art. 4 ust. 1 lit. a) i ust. 2 rozporządzenia podstawowego, o tyle okoliczność ta nie wystarcza do wykazania, iż zamiarem prawodawcy Unii było wykluczenie tej okoliczności przy stosowaniu art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 41 W tym względzie należy przede wszystkim podkreślić, że, jak wskazano w pkt 31 i 32 powyżej, art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego nie uniemożliwia Komisji odejścia od kosztów ujętych w dokumentacji księgowej strony objętej dochodzeniem, jeżeli ceny surowca wykorzystanego do wytworzenia produktu objętego postępowaniem nie są ustalane w warunkach pełnej konkurencji ze względu na stosunki wewnątrz grupy. Następnie, jak słusznie zauważa

Komisja, postanowienia art. 2 ust. 1 akapity trzeci i czwarty rozporządzenia podstawowego, które wyraźnie odnoszą się do sytuacji, w jakich stosunki wewnątrz grupy mają wpływ na ceny, służą za podstawę innym postanowieniom art. 2 dotyczącym wartości normalnej, w tym postanowieniom przewidzianym w art. 2 ust. 5. Wreszcie art. 4 ust. 1 lit. a) i art. 4 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nie mają znaczenia w ramach wykładni kontekstowej art. 2 ust. 5 akapit pierwszy tego rozporządzenia, ponieważ nie dotyczą one ustalenia istnienia dumpingu, lecz raczej definiowania przemysłu unijnego w ramach ustalania istnienia szkody. Jak wynika bowiem z motywu 10 rozporządzenia podstawowego, odniesienie do stron powiązanych z eksporterami zostało wprowadzone przez prawodawcę Unii w celu wyłączenia ich z zakresu pojęcia „przemysłu unijnego”.

42 Z uwagi na powyższe Komisja mogła zatem uznać, nie naruszając prawa ani nie popełniając oczywistego błędu w ustaleniach, że ze względu na to, iż cena niedoprzędów z włókien szklanych znajdująca się w dokumentach księgowych Hengshi nie została ustalona w warunkach pełnej konkurencji, nie można było uznać, że w sposób rozsądny uwzględniała ona koszty związane z produkcją i sprzedażą rozpatrywanego produktu, i że w konsekwencji należało dokonać jej dostosowania (zob. podobnie wyrok z dnia 7 lutego 2013 r., Acron/Rada, T-118/10, niepublikowany, EU:T:2013:67, pkt 53).

43 W związku z tym należy oddalić pierwszą część zarzutu pierwszego.

W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego, dotyczącej oczywistych błędów w ustaleniach

44 Skarżące podnoszą zasadniczo, że Komisja popełniła oczywiste błędy w ustaleniach przy stosowaniu art. 2 ust. 5 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego, gdy w ramach analizy warunków pełnej konkurencji porównała ceny sprzedaży niedoprzędów z włókien szklanych spółki Jushi fakturowane, odpowiednio, Hengshi i niepowiązanym klientom krajowym, nie biorąc pod uwagę wszystkich istotnych czynników odnoszących się do rozpatrywanych sprzedaży, takich jak istotna różnica dotycząca wielkości sprzedaży niedoprzędów z włókien szklanych zrealizowanych przez Jushi z niezależnymi klientami krajowymi oraz z Hengshi, a także zapłaty ceł zastosowanych wobec Jushi z tytułu sprzedaży niedoprzędów z włókien szklanych na rzecz niepowiązanych klientów krajowych.

45 Komisja, popierana przez interwenienta, podważa te argumenty.

– W przedmiocie oczywistego błędu w ustaleniach dotyczącego wielkości sprzedaży

46 Na wstępie należy przypomnieć, że kwestia, czy cena jest stosowana w trakcie zwykłego obrotu handlowego, zależy również od innych warunków transakcji, jakie mogą mieć wpływ na stosowane ceny, takich jak wielkość transakcji, dodatkowe obowiązki przejmowane przez strony tej transakcji lub termin dostawy. W ramach tego ustalenia, które powinno być dokonywane w każdym poszczególnym przypadku, instytucje powinny brać pod uwagę wszystkie mające znaczenie czynniki i wszystkie szczególne okoliczności dotyczące danych sprzedaży (wyrok z dnia 1 października 2014 r., Rada/Alumina, C-393/13 P, EU:C:2014:2245, pkt 30).

- 47 Jednakże, aby wykazać, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ustaleniach stanu faktycznego mogący uzasadniać stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, dowody przedstawione przez stronę skarżącą muszą wystarczyć do pozbawienia wiarygodności dokonanych w tej decyzji ustaleń stanu faktycznego (zob. podobnie wyrok z dnia 11 września 2014 r., *Gold East Paper i Gold Huasheng Paper/Rada*, T-444/11, EU:T:2014:773, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 48 W niniejszej sprawie należy zauważyć, że zarzut szczegółowy skarżących dotyczący istotnej różnicy w wielkości sprzedaży niedoprzędów z włókien szklanych dokonanych przez Jushi z niezależnymi klientami krajowymi i z Hengshi opiera się zasadniczo, z jednej strony, na argumentach, zgodnie z którym logiczne jest, że wielkość sprzedaży miała wpływ na cenę stosowaną wobec klientów, a z drugiej strony, na fakcie, że na wysokość rabatów zastosowanych przez Jushi w odniesieniu do Hengshi z tytułu sprzedaży niedoprzędów z włókien szklanych miała wpływ wielkość owych sprzedaży.
- 49 W pierwszej kolejności, jeżeli chodzi o argument, zgodnie z którym logiczne jest, że wielkość sprzedaży ma wpływ na cenę stosowaną wobec klientów, należy stwierdzić, że nawet jeśli orzecznictwo przytoczone w pkt 46 powyżej przyznało, że wielkość transakcji może wpływać na cenę produktu, to takie ustalenie powinno być dokonywane osobno dla każdego przypadku, z uwzględnieniem wszystkich istotnych czynników i wszystkich szczególnych okoliczności dotyczących danych sprzedaży. Twierdzenie takie nie wystarcza zatem samo w sobie do uzasadnienia, bez dowodu na to, że Jushi zastosowało stawki rabatów do swoich klientów w zależności od wielkości sprzedaży niedoprzędów z włókien szklanych, tego, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ustaleniach w ramach swojej analizy warunków pełnej konkurencji, nie uwzględniając wielkości sprzedaży niedoprzędów z włókien szklanych Jushi.
- 50 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o argument skarżących dotyczący stawki rabatu zastosowanej przez spółkę Jushi w odniesieniu do Hengshi z tytułu sprzedaży niedoprzędów z włókien szklanych, należy zauważyć, że żaden element aktu sprawy przed Sądem nie pozwala na wykazanie, iż rzekoma stawka rabatu stosowana przez Jushi w odniesieniu do Hengshi nie jest specyficzna i nie jest stosowana wyłącznie do sprzedaży niedoprzędów z włókien szklanych między tymi dwoma spółkami. Ponadto, jak podnosi Komisja, skarżące nie przedstawiły dowodów pozwalających na ustalenie, że taka stawka rabatu opartego na wielkości sprzedaży ma zastosowanie lub jest stosowana do wszystkich nabywców, a nie tylko do Hengshi.
- 51 Z uwagi na rozważania przedstawione w pkt 49 i 50 powyżej należy stwierdzić, że skarżące nie przedstawiły wystarczających dowodów zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 47 powyżej, aby pozbawić wiarygodności ustalenia faktyczne przyjęte w zaskarżonym rozporządzeniu wykonawczym, w szczególności w jego motywie 320, które doprowadziły do odmowy uwzględnienia wielkości sprzedaży niedoprzędów z włókien szklanych przez Jushi na rzecz Hengshi w ramach analizy warunków pełnej konkurencji.
- 52 Ponadto należy również oddalić zarzut niedopuszczalności dotyczący argumentu Komisji zawartego w odpowiedzi na skargę, zgodnie z którym należało uwzględnić całkowity procent sprzedaży dokonanej z niepowiązanymi klientami krajowymi w odniesieniu do wszystkich produktów w celu ustalenia, czy ceny były porównywalne. Argument ten stanowi bowiem jedynie jeden z elementów kontekstu przedstawionego przez Komisję w odpowiedzi na skargę, w świetle którego należy rozpatrywać szczegółowy zarzut skarżących dotyczący wielkości sprzedaży. Otóż należy przypomnieć, że celem odpowiedzi na skargę jest w szczególności udzielenie Sądowi wyjaśnień dotyczących kontekstu faktycznego i prawnego poddanej jego ocenie sprawy, w który to kontekst wpisuje się sporna decyzja i który nie jest znany Sądowi, ale jest znany stronom

sporu. Ponadto brak w decyzji będącej przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności wzmianki o elementach tworzących kontekst, które są następnie przedstawione Sądowi w ramach przedstawienia przez jedną ze stron okoliczności zawisłego przed nim sporu, nie może więc sam w sobie wskazywać na uchybienie obowiązкови uzasadnienia spornej decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 8 marca 2007 r., France Télécom/Komisja, T-340/04, EU:T:2007:81, pkt 79). Wynika z tego, że okoliczność, iż argument ten nie został podniesiony na etapie administracyjnym, nie ma znaczenia w niniejszej sprawie.

53 Z uwagi na powyższe należy odrzucić niniejszy zarzut szczegółowy.

– *W przedmiocie oczywistego błędu w ustaleniach dotyczących zapłaty należności celnych*

54 Jeżeli chodzi o zapłatę należności celnych z tytułu surowca niedoprzędów z włókien szklanych, z jednej strony, skarżące podnoszą naruszenie prawa do obrony, ponieważ Komisja nie poinformowała ich w ostatecznym ujawnieniu lub w dodatkowym ostatecznym ujawnieniu o swoim zamiarze nieuwzględniania zapłaty wspomnianych należności celnych z powodu braku dowodów. Z drugiej strony, podnoszą one naruszenie obowiązku staranności w zakresie, w jakim Komisja powinna była z własnej inicjatywy posłużyć się dowodami zapłaty tych należności celnych, którymi dysponowała w ramach równoległego dochodzenia antysubsydyjnego dotyczącego niedoprzędów z włókien szklanych, lub przynajmniej zażądać od nich przedstawienia tego dowodu w ramach dochodzenia antydumpingowego.

55 Jeżeli chodzi o naruszenie prawa do obrony, to należy przypomnieć, że przestrzeganie tego prawa, które ma główne zasadnicze znaczenie w postępowaniach antydumpingowych, zakłada, że w toku postępowania administracyjnego zainteresowane przedsiębiorstwa muszą mieć możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska dotyczącego prawidłowości i znaczenia przywołanych faktów i okoliczności oraz dowodów, na których Komisja oparła swoje twierdzenia co do istnienia praktyki antydumpingowej i wynikającej z niej szkody (zob. wyrok z dnia 14 lipca 2021 r., Interpipe Niko Tube i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant/Komisja, T-716/19, EU:T:2021:457, pkt 209 i przytoczone tam orzecznictwo).

56 Istnienie nieprawidłowości w przestrzeganiu tego prawa może prowadzić do stwierdzenia nieważności rozporządzenia ustanawiającego cło antydumpingowe jedynie wówczas, gdy istnieje możliwość, że z powodu tego uchybienia postępowanie administracyjne mogłoby doprowadzić do innego wyniku, co w konkretny sposób wpływałoby na prawo zainteresowanej strony do obrony. Jednakże nie można zobowiązać tej strony do wykazania, że decyzja Komisji byłaby inna, lecz jedynie do wykazania, że ewentualności tej nie można całkowicie wykluczyć, ponieważ strona ta mogłaby lepiej zorganizować swoją obronę w przypadku braku zarzucanej nieprawidłowości proceduralnej (zob. wyrok z dnia 14 lipca 2021 r., Interpipe Niko Tube i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant/Komisja, T-716/19, EU:T:2021:457, pkt 210 i przytoczone tam orzecznictwo).

57 W niniejszej sprawie z akt sprawy wynika, że skarżące miały możliwość w trakcie postępowania administracyjnego skutecznego przedstawienia swego stanowiska dotyczącego prawidłowości i znaczenia przywołanych faktów i okoliczności oraz dowodów, na których Komisja oparła swoje twierdzenia w przedmiocie istnienia praktyki antydumpingowej i wynikającej z niej szkody, ponieważ mogły one przedstawić uwagi zarówno w odniesieniu do ostatecznego ujawnienia, jak i w odniesieniu do dodatkowego ujawnienia. To właśnie w tym kontekście skarżące wyraziły brak zgody co do tego, że Komisja nie uwzględniła istnienia należności celnych, które Jushi musiało zapłacić za sprzedaż niedoprzędów z włókien szklanych niepowiązanym klientom krajowym.

- 58 Ponadto w zakresie, w jakim skarżące zarzucają, iż nie zostały wysłuchane konkretnie w przedmiocie zamiaru Komisji nieuwzględniania zapłaty należności celnych, wystarczy przypomnieć, że prawo do bycia wysłuchanym rozciąga się na wszystkie okoliczności faktyczne lub prawne, które stanowią podstawę decyzji, jednak nie na ostateczne stanowisko, jakie organ administracji zamierza zająć (zob. wyrok z dnia 14 lipca 2021 r., Interpipe Niko Tube i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant/Komisja, T-716/19, EU:T:2021:457, pkt 211 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto nie można zarzucać Komisji, że nie wysłuchała skarżących konkretnie w przedmiocie zamiaru nieuwzględniania zapłaty należności celnych, w sytuacji gdy taka zapłata nie została nawet dokonana w chwili, gdy skarżące przedstawiły uwagi w przedmiocie ostatecznego ujawnienia i dodatkowego ujawnienia ostatecznych ustaleń. Jak wynika bowiem z akt sprawy, zapłata ta została dokonana w dniu 27 lutego 2020 r., podczas gdy termin na przedstawienie uwag w przedmiocie dodatkowego ujawnienia ostatecznych ustaleń został wyznaczony na dzień 13 lutego 2020 r.
- 59 Komisja nie naruszyła tym samym praw skarżących do obrony.
- 60 Jeżeli chodzi o naruszenie obowiązku staranności, to należy przypomnieć, że o ile prawdą jest, iż to do Komisji, jako organu prowadzącego dochodzenie, należy wykazanie istnienia dumpingu, szkody i związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą, o tyle jednak w zakresie, w jakim żaden przepis rozporządzenia podstawowego nie przyznaje tej instytucji uprawnienia do zmuszenia zainteresowanych stron do wzięcia udziału w dochodzeniu lub przedstawienia informacji, instytucja ta jest uzależniona od dobrowolnej współpracy tych stron przy udzielaniu jej koniecznych informacji [zob. podobnie wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., EBMA/Giant (China), C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 61 W rzeczywistości bowiem cel dochodzenia antydumpingowego polega na poszukiwaniu przez instytucje Unii obiektywnych dowodów przy użyciu narzędzi udostępnionych im przez rozporządzenie podstawowe i na podstawie dobrowolnej współpracy ze strony podmiotów gospodarczych, to znaczy, w szczególności, odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy, ewentualnych weryfikacji na miejscu i uwag zainteresowanych odnośnie do dokumentów ujawniających, w celu ustalenia istnienia ewentualnego dumpingu po określeniu wartości normalnej produktu objętego dochodzeniem zgodnie z art. 2 rozporządzenia podstawowego (wyrok z dnia 3 grudnia 2019 r., Yieh United Steel/Komisja, T-607/15, EU:T:2019:831, pkt 133).
- 62 W tym kontekście do sądu Unii należy upewnienie się, że instytucje uwzględniły wszystkie istotne okoliczności i oceniły dowody zawarte w aktach sprawy ze starannością wymaganą do tego, aby można było uznać, że wartość normalna została ustalona w rozsądny sposób (zob. wyrok z dnia 10 marca 2009 r., Interpipe Niko Tube i Interpipe NTRP/Rada, T-249/06, EU:T:2009:62, pkt 41 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 63 Z orzecznictwa przytoczonego w pkt 60–62 powyżej wynika, że o ile prawdą jest, iż Komisja powinna przeprowadzić dochodzenie z należytą starannością i uwzględnić wszystkie istotne okoliczności przy ustalaniu wartości normalnej, o tyle jest ona uzależniona od dobrowolnej współpracy stron objętych dochodzeniem w celu dostarczenia jej niezbędnych informacji.
- 64 W niniejszej sprawie na skarżących spoczywał obowiązek przedstawienia dowodów, które uważały za istotne dla celów dochodzenia, w chwili gdy podnosiły one, że Komisja powinna była wziąć pod uwagę fakt, iż cena sprzedaży niedoprzędów z włókien szklanych fakturowana przez Jushi niezależnym klientom krajowym zawierała kwotę obejmującą należności celne mające zastosowanie do przywozu surowców. Tymczasem, jak wynika z akt przedłożonych Sądowi,

a w szczególności, z uwag przedstawionych przez skarżące w przedmiocie ostatecznego ujawnienia i dodatkowego ujawnienia ostatecznych ustaleń, w ramach dochodzenia antydumpingowego skarżące nigdy nie przedstawiły chociażby najmniejszego dowodu na zapłatę takich cel. Ponadto, jak stwierdzono w pkt 58 powyżej, taka płatność nie została nawet dokonana w chwili, gdy skarżące przedstawiły uwagi w przedmiocie ostatecznego ujawnienia i dodatkowego ujawnienia ostatecznych ustaleń. Dokument potwierdzający zapłatę należności celnych, na który powołują się skarżące, został przedstawiony Komisji w ramach równoległego dochodzenia antysubsydyjnego w sprawie niedoprzędów z włókien szklanych w dniu 18 marca 2020 r., co zostało zresztą potwierdzone przez skarżące podczas rozprawy. Skarżące nie mogą zatem czerpać korzyści z własnego zaniedbania, zarzucając Komisji, że nie wzięła pod uwagę dowodu, w odniesieniu do którego skarżące miały interes w jego przedstawieniu i którego nie przedstawiły.

- 65 Ponadto skarżące nie mogą skutecznie podnosić w replice, że Komisja mogła z własnej inicjatywy wykorzystać wspomniany dokument przedstawiony w ramach równoległego dochodzenia antysubsydyjnego w sprawie niedoprzędów z włókien szklanych.
- 66 Artykuł 29 ust. 6 akapit pierwszy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 55) przewiduje:
- „Informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia są wykorzystywane wyłącznie do celów, dla których o nie wnioskowano”.
- 67 Otóż z przepisu tego wynika, że Komisja nie może z własnej inicjatywy powołać się w ramach dochodzenia antydumpingowego na dowód przedstawiony w ramach równoległego dochodzenia antysubsydyjnego. W związku z tym w niniejszej sprawie na skarżących ciążył obowiązek rezygnacji z gwarancji przewidzianej w tym artykule i domagania się dopuszczenia takiego dowodu również w ramach dochodzenia antydumpingowego.
- 68 Ponadto wbrew temu, co twierdzą skarżące, wzmianka w motywie 268 zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego dotycząca numeru kontrolnego produktów (zwanego dalej „PCN”) z równoległego dochodzenia antysubsydyjnego w sprawie materiałów z włókien szklanych, jak również wykorzystanie niektórych odpowiedzi skarżących na kwestionariusz antydumpingowy do celów tego ostatniego dochodzenia antysubsydyjnego, nie wykazują w żaden sposób ich twierdzenia, zgodnie z którym Komisja mogła powołać się na informacje z równoległego dochodzenia antysubsydyjnego w ramach dochodzenia antydumpingowego. Z jednej strony bowiem, jak wynika z motywu 276 zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego, Komisja mogła wykorzystać informacje dotyczące PCN z równoległego dochodzenia antysubsydyjnego w odniesieniu do materiałów z włókien szklanych jedynie dlatego, że odnośny chiński producent eksportujący zrezygnował z gwarancji przewidzianej w art. 19 ust. 6 rozporządzenia podstawowego oraz w art. 29 ust. 6 rozporządzenia 2016/1037, a także Komisja zażądała, aby prawidłowe informacje dotyczące PCN zebranych w ramach równoległego dochodzenia antysubsydyjnego dotyczącego materiałów z włókien szklanych były wykorzystywane jako najlepsze informacje dostępne w dochodzeniu antydumpingowym. Z drugiej strony, z pisma z dnia 24 maja 2019 r. przedstawionego przez skarżące w załączniku do repliki wynika, że same zwróciły się o wykorzystanie niektórych ich odpowiedzi zawartych w kwestionariuszu antydumpingowym dla celów równoległego dochodzenia antysubsydyjnego w sprawie materiałów z włókien szklanych.

- 69 Z uwagi na powyższe należy odrzucić drugi zarzut szczegółowy i co za tym idzie – drugą część zarzutu pierwszego w całości.

W przedmiocie trzeciej części zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 2 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia podstawowego

- 70 W trzeciej części zarzutu pierwszego skarżące, z jednej strony, zarzucają Komisji naruszenie art. 2 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia podstawowego w ten sposób, że w celu dostosowania kosztów niedoprzędów z włókien szklanych w Hengshi zastosowała wyjątek przewidziany w tym przepisie i dostosowała te koszty wyłącznie na podstawie „innej stosowanej podstawy”, zamiast dokonać dostosowania „na podstawie kosztów innych producentów lub eksporterów w tym samym kraju”, w szczególności na podstawie kosztów poniesionych przez tych producentów w Egipcie. Z drugiej strony, zarzucają one Komisji naruszenie obowiązku uzasadnienia ze względu na to, że nie wyjaśniła ona w zaskarżonym rozporządzeniu wykonawczym powodu, dla którego posłużyła się takim wyjątkiem.
- 71 Komisja, popierana przez interwenienta, kwestionuje te argumenty.
- 72 Jeżeli chodzi, po pierwsze, o naruszenie obowiązku uzasadnienia, które należy rozpatrzyć w pierwszej kolejności, Sąd stwierdza, podobnie jak czyni to Komisja, że powody decyzji Komisji o niewykorzystaniu kosztów produkcji niedoprzędów z włókien szklanych spółki Jushi w celu dostosowania kosztów niedoprzędów z włókien szklanych Hengshi wynikają w sposób jasny i jednoznaczny z motywu 331 zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego. Komisja w prawidłowy sposób przeprowadziła ocenę służącą ustaleniu, czy w zapisach księgowych przedsiębiorstwa Hengshi właściwie udokumentowano koszty związane z produkcją materiałów z włókna szklanego, i stwierdziła, że ceny transferowe za zakup niedoprzędów z włókien szklanych były znacznie niższe w porównaniu z cenami rynkowymi tego samego rodzaju produktów w Egipcie, co oznaczało, że nie były cenami wolnorynkowymi. W konsekwencji Komisja dostosowała koszt niedoprzędów z włókien szklanych na podstawie cen stosowanych przez przedsiębiorstwo Jushi w odniesieniu do niepowiązanych klientów na rynku egipskim.
- 73 Ponadto w zakresie, w jakim skarżące kwestionują przedstawione przez Komisję w odpowiedzi na skargę wyjaśnienia dotyczące faktu, że spółki Jushi i Hengshi nie mogły zostać porównane, ponieważ w przeciwieństwie do Hengshi Jushi jest przedsiębiorstwem zintegrowanym pionowo, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 52 powyżej brak w decyzji będącej przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności elementów kontekstu, które następnie zostały przedstawione Sądowi w ramach przedstawienia przez stronę okoliczności sporu, nie może sam w sobie wskazywać na uchybienie obowiązkowi uzasadnienia spornej decyzji.
- 74 Tymczasem w niniejszej sprawie wyjaśnienie dotyczące okoliczności, że Jushi jest spółką zintegrowaną pionowo, czego zresztą skarżące nie kwestionują, stanowi jedynie element kontekstu, który Komisja mogła przedstawić w odpowiedzi na skargę, nie naruszając przy tym ciążącego na niej obowiązku uzasadnienia.
- 75 Z uwagi na powyższe skarżące nie mogą skutecznie podnosić, że zaskarżone rozporządzenie wykonawcze było niewystarczająco uzasadnione ani że Komisja po raz pierwszy przedstawiła w odpowiedzi na skargę powód, dla którego postanowiła skorzystać w niniejszej sprawie z wyjątku przewidzianego w art. 2 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia podstawowego.

- 76 W związku z tym zarzut szczegółowy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia należy odrzucić.
- 77 W drugiej kolejności, jeżeli chodzi o zarzut szczegółowy dotyczący naruszenia art. 2 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, należy przypomnieć, że zgodnie z tym przepisem, „jeżeli koszty związane z produkcją i ze sprzedażą produktu objętego postępowaniem nie są właściwie odzwierciedlone w zapisach księgowych zainteresowanej strony, są one dostosowywane lub ustalane na podstawie kosztów innych producentów lub eksporterów w tym samym kraju lub, w przypadku gdy takie informacje nie są dostępne lub nie mogą być wykorzystywane, na każdej innej stosownej podstawie, łącznie z informacjami z innych reprezentatywnych rynków”.
- 78 Należy zauważyć, podobnie jak uczyniły to skarżące, że w świetle brzmienia tego przepisu obie te metody powinny być stosowane w kolejności ich przedstawienia. Komisja powinna zatem zbadać przede wszystkim, czy może dostosować lub ustalić koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem na podstawie kosztów innych producentów lub eksporterów. Dopiero gdy informacje te nie są dostępne lub nie mogą być wykorzystane, należy zastosować wyjątek przewidziany w art. 2 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym koszty ustala się „na każdej innej stosownej podstawie” (zob. podobnie wyrok z dnia 12 października 1999 r., *Acme/Rada*, T-48/96, EU:T:1999:251, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 79 Ponadto, ponieważ wybór posłużenia się „każdą inną stosowną podstawą” stanowi system wyjątku od ogólnej zasady przewidzianej w art. 2 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, należy go interpretować w sposób zawężający. Tak więc, aby odejść od kosztów innych producentów lub eksporterów z tego samego kraju, Komisja musi oprzeć się na dowodach lub przynajmniej na poszlakach pozwalających na ustalenie istnienia czynnika uzasadniającego dokonanie dostosowania.
- 80 W niniejszej sprawie, aby uzasadnić decyzję o niewykorzystaniu kosztów produkcji niedoprzędów z włókien szklanych z Jushi w celu dostosowania kosztu niedoprzędów z włókien szklanych w Hengshi i w konsekwencji do skorzystania z innej uzasadnionej podstawy, Komisja wyjaśniła, że Jushi, będąc jedynym producentem materiałów z włókien szklanych w Egipcie, była, z jednej strony, spółką powiązaną z Hengshi, a z drugiej strony, spółką zintegrowaną pionowo, co nie miało miejsca w przypadku Hengshi. W świetle tych okoliczności postanowiła ona zatem obliczyć koszt niedoprzędów z włókien szklanych Hengshi na podstawie ceny fakturowanej przez Jushi niepowiązanym klientom krajowym.
- 81 W celu zakwestionowania decyzji Komisji o zastosowaniu jakiejkolwiek innej uzasadnionej podstawy dla dostosowania rozpatrywanych kosztów skarżące ograniczyły się do stwierdzenia, że ze względu na to, iż Komisja „sprawdziła i zaakceptowała” koszty produkcji niedoprzędów z włókien szklanych z Jushi, które było jedynym producentem niedoprzędów z włókien szklanych w Egipcie, była ona zobowiązana do dokonania tego dostosowania na podstawie wspomnianych kosztów.
- 82 Twierdzenie to nie może jednak zostać uwzględnione.
- 83 Z jednej strony bowiem, jak wynika z pkt 80 powyżej, Komisja nie „zaakceptowała” kosztów produkcji niedoprzędów z włókien szklanych z Jushi. Z drugiej strony, wbrew temu, co twierdzą skarżące, z brzmienia art. 2 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia podstawowego nie wynika, że Komisja jest zobowiązana, nawet w przypadku innych producentów lub eksporterów z tego

samego kraju, do dokonania bezwarunkowo spornego dostosowania na podstawie ich kosztów. Przeciwnie, z przepisu tego wynika, że nawet w przypadku istnienia takich informacji Komisja może od nich odstąpić, jeżeli uzna, że informacje te nie mogą zostać wykorzystane. Tymczasem uznała ona, że okoliczności wymienione w pkt 80 powyżej uzasadniają niemożliwość wykorzystania takich informacji w niniejszej sprawie.

- 84 Wynika z tego, że Komisja słusznie dokonała dostosowania kosztów niedoprzędów z włókien szklanych w Hengshi „na każdej innej stosownej podstawie”.
- 85 Wniosku tego nie mogą podważyć pozostałe argumenty skarżących.
- 86 Jeżeli chodzi, w pierwszej kolejności, o argument, zgodnie z którym z odpowiedzi na skargę wynika zasadniczo, że inni producenci lub eksporterzy powinni sami być „porównywalni”, co prowadzi do szerokiej wykładni wyjątku przewidzianego w art. 2 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia podstawowego, należy zauważyć, że „porównywalność” producentów, do której odwołuje się Komisja, wpisuje się w rzeczywistości w rozumowanie, zgodnie z którym nie mogła ona uwzględnić kosztów produkcji niedoprzędów z włókien szklanych z Jushi, ponieważ jest ono w przeciwieństwie do Hengshi, spółką zintegrowaną pionowo. Tymczasem, jak wynika z pkt 80 i 84 powyżej, Komisja mogła słusznie oprzeć się na tym elemencie, aby odejść od kosztów produkcji niedoprzędów z włókien szklanych z Jushi i dokonać dostosowania na „każdej innej stosownej podstawie”.
- 87 W drugiej kolejności, jeżeli chodzi o argument, zgodnie z którym, ponieważ Komisja inspirowała się kosztami ogólnymi i z zyskiem Jushi z tytułu sprzedaży krajowej materiałów z włókien szklanych w celu skonstruowania wartości normalnej materiałów z włókien szklanych w Hengshi zgodnie z art. 2 ust. 6 lit. a) rozporządzenia podstawowego, powinna ona była uczynić to samo wraz z kosztami produkcji niedoprzędów z włókien szklanych z Jushi, należy stwierdzić, podobnie jak czyni to Komisja, że argument ten nie ma znaczenia dla sprawy. Omawiane przepisy dotyczą bowiem różnych kwestii. Podczas gdy art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego dotyczy obliczania kosztów związanych z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem, tak art. 2 ust. 6 tego rozporządzenia ma na celu obliczenie kosztów ogólnych i zysku opartego na sprzedaży krajowej produktu podobnego w kontekście zwykłego obrotu handlowego.
- 88 Z uwagi na powyższe zarzut szczegółowy dotyczący naruszenia art. 2 ust. 5 rozporządzenia podstawowego należy odrzucić podobnie jak trzecią część zarzutu pierwszego w całości.

W przedmiocie czwartej części zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 2 ust. 3, 6, 11 i 12 rozporządzenia podstawowego

- 89 Skarżące podnoszą zasadniczo, że Komisja dwukrotnie uwzględniła zysk i koszty ogólne związane ze sprzedażą niedoprzędów z włókien szklanych z Jushi w skonstruowanej wartości normalnej materiałów z włókien szklanych w Hengshi. Utrzymują one w szczególności, że Komisja w pierwszej kolejności podwyższyła koszt niedoprzędów z włókien szklanych w Hengshi na podstawie ceny sprzedaży niedoprzędów z włókien szklanych fakturowanej przez Jushi niepowiązanym klientom krajowym, a następnie dodała do skorygowanego kosztu produkcji materiałów z włókien szklanych w Hengshi koszty ogólne i zysk Jushi ze sprzedaży materiałów z włókien szklanych na rzecz tych klientów. Ponieważ sprzedaż materiałów z włókien szklanych przez Jushi na rzecz jej niepowiązanych klientów krajowych obejmuje nie tylko element zysku i kosztów ogólnych dotyczących materiałów z włókien szklanych, lecz również zyski i koszty

ogólne związane z niedoprzędami z włókien szklanych przeznaczonymi do produkcji materiałów z włókien szklanych, Komisja mogła dwukrotnie uwzględnić koszty ogólne i element zysku dotyczącego sprzedaży niedoprzędów z włókien szklanych z Jushi. Postępując w ten sposób naruszyłaby ona art. 2 ust. 3, 6, 11 i 12 rozporządzenia podstawowego.

- 90 Komisja, popierana przez interwenienta, kwestionuje te argumenty.
- 91 Należy podnieść, że argumentacja skarżących jest spekulatywna i nie opiera się na żadnym konkretnym dowodzie, który mógłby wykazać, że koszty ogólne i zysk dotyczący niedoprzędów z włókien szklanych zostały podwójnie uwzględnione przy obliczaniu wartości normalnej materiałów z włókien szklanych w Hengshi.
- 92 Twierdząc bowiem, że co do zasady producent zintegrowany pionowo, tak jak Jushi, rejestruje koszty ogólne i zysk ze sprzedaży produktu końcowego znacznie wyższy od tych zarejestrowanych przez producenta, który nie jest zintegrowany pionowo, ze względu na fakt, że zintegrowany pionowo producent powinien również pokryć koszty ogólne oraz zysk związany z surowcem, który jest wykorzystywany przy produkcji produktu końcowego, skarżące nie wykazały konkretnie, w jakim zakresie w niniejszej sprawie koszty ogólne i zysk wynikający ze sprzedaży materiałów z włókien szklanych Jushi zawierały element zysku i koszty ogólne dotyczące niedoprzędów z włókien szklanych użytych do produkcji materiałów z włókien szklanych.
- 93 W braku takiego dowodu nie można skutecznie zarzucać Komisji, że dokonała ona dwukrotnego uwzględnienia elementu zysku i kosztów ogólnych związanych ze sprzedażą niedoprzędów z włókien szklanych z Jushi w skonstruowanej wartości normalnej materiałów z włókien szklanych w Hengshi.
- 94 Należy zatem odrzucić czwartą część zarzutu pierwszego jako bezzasadną.

W przedmiocie piątej części zarzutu pierwszego, dotyczącej naruszenia art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego

- 95 Skarżące utrzymują, że ponieważ metoda zastosowana przez Komisję w celu skonstruowania wartości normalnej materiałów z włókien szklanych w Hengshi jest niezgodna z prawem z powodów przedstawionych w częściach od pierwszej do czwartej zarzutu pierwszego, nałożone na nie ostateczne cło antydumpingowe w wysokości 20% przekracza margines dumpingu z naruszeniem art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- 96 Komisja i interwenient kwestionują ten argument.
- 97 W tym względzie należy zaznaczyć, podobnie jak uczyniła to Komisja, że analiza czterech pierwszych części zarzutu pierwszego nie wykazała żadnego naruszenia prawa ani oczywistego błędu w ustaleniach popełnionych przez nią przy konstruowaniu wartości normalnej materiałów z włókien szklanych w Hengshi. W konsekwencji skarżące nie mogą skutecznie podnosić, że cło antydumpingowe nałożone przez Komisję przekracza margines dumpingu z naruszeniem art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- 98 Z uwagi na powyższe należy odrzucić piątą część zarzutu pierwszego, jak i sam zarzut pierwszy w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego naruszenia art. 3 ust. 1–3 i 6 oraz art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego

- 99 Zarzut ten dzieli się na cztery części. Skarżące podnoszą, że, po pierwsze, określając cenę eksportową skarżących, w szczególności Jushi, w celu obliczenia marginesu podcięcia cenowego na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego zastosowanego przez analogię, Komisja naruszyła art. 3 ust. 1 tego rozporządzenia; po drugie, opierając się na tej konstruowanej cenie eksportowej w celu ustalenia wystąpienia szkody, Komisja popełniła oczywisty błąd w ustaleniach przy określaniu szkody z naruszeniem art. 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego; po trzecie, oczywisty błąd w ustaleniach popełniony przez Komisję przy ustalaniu szkody powoduje wadliwość analizy związku przyczynowego, której dokonała ona zgodnie z art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego; wreszcie, po czwarte, przyjmując cenę eksportową skonstruowaną na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, stosowanego przez analogię do obliczenia marginesu podcięcia cenowego skarżących, Komisja popełniła oczywisty błąd w ustaleniach przy określaniu kwoty cła antydumpingowego wystarczającego do usunięcia szkody wyrządzonej przemysłowi Unii, z naruszeniem art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- 100 Komisja, popierana przez interwenienta, kwestionuje nie tylko zasadność tego zarzutu, lecz również podnosi na wstępie, że jest on bezskuteczny.
- 101 W tym ostatnim względzie utrzymuje ona, że nawet gdyby Sąd stwierdził, iż Komisja popełniła błąd, stosując w drodze analogii art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego w celu obliczenia podcięcia cenowego i zaniżania cen docelowych przez skarżące, błąd taki nie mógłby prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego. Komisja przedstawia w tym względzie w duplice nowe obliczenia, z których wynika, że nawet biorąc pod uwagę wartości zafakturowane przez spółki powiązane z Jushi w Unii bez dokonywania dostosowań na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, istnieje jedynie bardzo mała zmiana zarówno na poziomie podcięcia cenowego ([poufne] zamiast 31,5%), jak i na poziomie cen docelowych ([poufne] zamiast 63,9%).
- 102 Zapytane przez Sąd zarówno na piśmie, w ramach środków organizacji postępowania, jak i ustnie na rozprawie, w przedmiocie nowych obliczeń Komisji przedstawionych w duplice, skarżące stwierdziły, że nawet jeśli obliczenia te nie mają wpływu na poziom ceł antydumpingowych nałożonych zaskarżonym rozporządzeniem wykonawczym, które są ustalone na poziomie marginesu dumpingu, to jednak obliczenia te mogą mieć wpływ na łączny poziom ceł antydumpingowych i wyrównawczych, który jest ograniczony do poziomu marginesu podcięcia cenowego.
- 103 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sąd Unii może oddalić zarzut lub część zarzutu jako nieistotne dla sprawy, jeżeli stwierdzi, że taki zarzut lub część zarzutu nie są w stanie, przy założeniu, iż byłoby to zasadne, spowodować żądanego stwierdzenia nieważności (wyroki: z dnia 21 września 2000 r., EFMA/Rada, C-46/98 P, EU:C:2000:474, pkt 38; z dnia 19 listopada 2009 r., Michail/Komisja, T-50/08 P, EU:T:2009:457, pkt 59).
- 104 W niniejszej sprawie skarżące przyznały, jak wynika z pkt 102 powyżej, że nawet gdyby Komisja wykorzystała w celu określenia marginesu podcięcia cenowego i zaniżania cen obliczenia przedstawione w duplice, które opierają się na cenie eksportowej Jushi bez dostosowań dokonanych na podstawie art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego, nie miałyby żadnego wpływu na poziom ceł antydumpingowych nałożonych zaskarżonym rozporządzeniem wykonawczym.

- 105 Ponadto skarżące nie były w stanie przedstawić żadnego dowodu ani w ramach środków organizacji postępowania, ani na rozprawie, w celu poparcia swojego argumentu, zgodnie z którym te nowe obliczenia mogły wpłynąć na łączny poziom ceł antydumpingowych i wyrównawczych.
- 106 Wynika z tego, że nawet przy założeniu, iż skarżące zasadnie kwestionują metodę, którą Komisja zastosowała w celu ustalenia ceny eksportowej Jushi przy obliczaniu marginesu podcięcia cenowego i zaniżania cen, zastosowanie nowych obliczeń wymienionych w pkt 101 powyżej nie doprowadziłoby w żadnym razie do zmiany ceł antydumpingowych, jak przyznają zresztą skarżące. Zarzucany błąd nie może zatem stanowić podstawy stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżących.
- 107 W konsekwencji zarzut drugi należy odrzucić jako bezskuteczny, bez konieczności badania zasadności czterech części podniesionych przez skarżące na poparcie tego zarzutu.
- 108 Z powyższego wynika, że skargę należy oddalić w całości.

IV. W przedmiocie kosztów

- 109 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę, należy zgodnie z żądaniem Komisji obciążyć je ich własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Komisję.
- 110 Zgodnie z art. 138 § 3 regulaminu interwenient pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba w składzie powiększonym)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics SAE i Jushi Egypt for Fiberglass Industry SAE pokrywają, oprócz kosztów własnych, koszty poniesione przez Komisję Europejską.

3) Tech-Fab Europe eV ponosi własne koszty.

Kanninen

Jaeger

Półtorak

Porchia

Stancu

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 1 marca 2023 r.

Podpisy